

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Faisala Husseiniho v právní věci žalobkyně: **J. G.**, zastoupená Dr. Stephanem Heidenhainem, advokátem se sídlem Laubova 2128/10, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 1. 8. 2025, č. j. 11 A 82/2025 - 11,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně podala k Městskému soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného, která měla spočívat v nevydání usnesení o přerušení řízení vedeného žalovaným pod sp. zn. MVB-80430/VS-2024. Žalobkyně se domáhala, aby městský soud uložil žalovanému povinnost „*vydat usnesení ohledně přerušení řízení*“ a aby potvrdil, že „*poučení v usnesení Ministra vnitra č. j. MV-80632-2/SO-2025 je protiprávní*“.

[2] Městský soud žalobu usnesením ze dne 1. 8. 2025, č. j. 11 A 82/2025 - 11, odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), jelikož nebyly splněny podmínky řízení.

[3] Městský soud konstatoval, že žalobou na ochranu proti nečinnosti se nelze domáhat vydání rozhodnutí o přerušení řízení, neboť takové rozhodnutí není rozhodnutím ve věci samé ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. I kdyby tedy byla žalobní tvrzení pravdivá, nemohlo by se jednat o nečinnost ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. Městský soud dále vysvětlil, že žaloba splňovala obecné i zvláštní náležitosti a netrpěla vadami, které by bylo možné odstranit postupem podle § 37 odst. 5 s. ř. s. Neexistuje ani jiný žalobní typ, kterým by se žalobkyně mohla domáhat vydání rozhodnutí o přerušení řízení. Proto dle městského soudu nebylo namíste žalobkyni poučit a vyzvat ji k úpravě žaloby.

[4] Žalobkyně dále namítala, že ji ministr vnitra v usnesení, kterým nevyhověl její žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti (dále jen „*usnesení o opatření proti nečinnosti*“), nepoučil o možnosti podat správní žalobu. K tomu městský soud uvedl, že tato skutečnost se netýká nečinnosti, proti které se žalobkyně primárně bránila. Proti usnesení o opatření proti nečinnosti se nelze bránit ani žalobou proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 s. ř. s. a nejedná se ani o nezákonný zásah dle § 82 s. ř. s. Ani tato část žalobní argumentace tak dle městského soudu nebyla věcně projednatelná.

[5] Proti usnesení městského soudu podává žalobkyně (dále jen „*stěžovatelka*“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[6] Stěžovatelka namítá, že městský soud nesprávně posoudil, zda „*procesní úkon, tj. vydání usnesení o přerušení řízení, je činnost nebo nečinnost správního orgánu.*“ Pro stěžovatelku „*není srozumitelné*“, proč vydání usnesení o přerušení řízení představuje „*činnost, na kterou by neměla stěžovatelka nárok v řízení o žalobu o nečinnost.*“ Bez vydání usnesení o přerušení řízení se stěžovatelka nemůže bránit tomu, že žalovaný v řízení nepokračuje. Postup městského soudu považuje stěžovatelka za formalistický a tvrdí, že jeho hlavním účelem je znemožnit jí bránit se proti nečinnosti žalovaného až do konce války Ruska proti Ukrajině. Usnesení městského soudu je navíc dle stěžovatelky nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Za nesrozumitelný považuje stěžovatelka závěr městského soudu, dle něhož „*vydání usnesení o přerušení řízení není činnost, poněvadž v konci je řízení přerušeno, tj. se už nic neděje.*“

[7] Co se týče nedostatečného poučení v usnesení o opatření proti nečinnosti, městský soud dle stěžovatelky „*neargumentuje v souladu s článkem 36 Listiny základních práv a svobod.*“

[8] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem. Uvádí, že řízení o žádosti stěžovatelky o udělení českého státního občanství bylo přerušeno ze zákona v souladu s § 7y odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace (dále jen „*lex Ukrajina*“). Dále uvádí, že není povinen účastníka řízení poučit o možnosti podat správní žalobu. Žalovaný tak navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

pokračování

[9] V replice k vyjádření žalovaného stěžovatelka vysvětluje, proč považuje závěry žalovaného o přerušení řízení *ex lege* za mylné, a dále rozvíjí své úvahy o účelu § 7x a § 7y lex Ukrajina. Doplnuje, že poučení v usnesení o opatření proti nečinnosti je nedostatečné, neboť opomíjí možnost bránit se proti tomuto rozhodnutí žalobou na ochranu proti nečinnosti dle § 79 a násl. s. ř. s. To je v rozporu s podstatou poučení.

[10] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je řádně zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Úvodem je třeba konstatovat, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že v případě, kdy je kasační stížností napadené usnesení o odmítnutí návrhu, lze kasační stížnost podat pouze z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. je totiž ve vztahu k ostatním důvodům podle § 103 odst. 1 s. ř. s. důvodem speciálním (srov. např. rozsudek ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Asz 33/2004 – 98, č. 625/2005 Sb. NSS, či rozsudky ze dne 14. 8. 2012, č. j. 4 As 57/2012 – 13; všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatelka uvádí, že kasační stížnost podává z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Nesprávné označení kasačního důvodu v kasační stížnosti ovšem nebrání jejímu meritornímu projednání, neboť právní subsumpce kasační argumentace pod konkrétní literu § 103 odst. 1 s. ř. s. je věcí právního hodnocení Nejvyššího správního soudu.

[13] Podle stěžovatelky je nesrozumitelný závěr městského soudu, dle něhož „vydání usnesení o přerušení řízení není činnost, poněvadž v konci je řízení přerušeno, tj. se už nic neděje“. Uvedený výrok, který stěžovatelka připisuje městskému soudu, není v napadeném usnesení uveden. Městský soud tedy neuvedl, že vydání usnesení o přerušení řízení „není činnost“, případně že je „z jedné strany činnost správního orgánu, ale z druhé strany nečinnost“, jak tvrdí stěžovatelka v kasační stížnosti. Městský soud pouze konstatoval, že žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu se nelze domáhat vydání usnesení o přerušení řízení, a tento svůj závěr přezkoumatelně odůvodnil.

[14] Dále stěžovatelka namítá, že jí nemůže být upřena ochrana proti nečinnosti správního orgánu spočívající v nevydání usnesení o přerušení řízení, neboť „jenom s tímto usnesením může stěžovatelka pokračovat dále.“ Nicméně, jak správně uvedl městský soud, žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu se lze domáhat pouze vydání rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení, a nikoliv vydání rozhodnutí procesního, kterým je i rozhodnutí o přerušení řízení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2004, č. j. 2 Ans 4/2004 – 116, č. 506/2005 Sb. NSS, či ze dne 17. 6. 2022, č. j. 2 As 118/2020 – 40, č. 4392/2022 Sb. NSS).

[15] Co se týče kasační argumentace ohledně nesprávného poučení v usnesení o opatření proti nečinnosti, stěžovatelka uvádí, že „nepoučít o opravných prostředcích je v přímém rozporu s podstatou poučení, poněvadž takové poučení uvádí účastníka v omyl, že již neexistují žádné další opravné prostředky, avšak přitom je způsob ochrany před nečinností správních orgánů zamlčován“. Poučovací povinnost současně dle stěžovatelky vyplývá z čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Jak bylo uvedeno výše, v případě odmítnutí žaloby přichází v úvahu pouze tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí žaloby ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Stěžovatelka však proti stěžejnímu závěru městského soudu, že částí žalobní argumentace stran nesprávného poučení se nelze věcně zabývat na základě žádné z žalob upravených soudním řádem správním, konkrétní námitky neuvádí. Citovaná argumentace tak není námitkou ve smyslu § 103 s. ř. s., a je tudíž nepřipustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[16] Nepřipustná je v souladu s § 104 odst. 4 s. ř. s. rovněž zbývající kasační argumentace, v níž stěžovatelka polemizuje nad skutečnými úmysly městského soudu, žalovaného a zákonodárce a možnými důsledky přerušení řízení o udělení českého státního občanství. Ani tyto námitky nesměřují proti závěru městského soudu, dle něhož bylo namísto žalobu odmítnout, neboť nebyly dány podmínky řízení.

[17] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost (v části, ve které mohla být věcně projednána) nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[18] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by měl procesně úspěšný žalovaný, kterému však v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 21. listopadu 2025

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu